

איך יהודי פגש והאמין באדון ישוע המשיח

מאת טום קנטור
יו"ר, מייסד ומנהל מעבדת סקנטיבדיס בע"מ
מעבדה קלינית סקנטיבדיס

כי ילד יולד לנו בן ניתן לנו ותהי
המישרה על שכמו ויקרא שמו פלא
יועץ אל גיבור אבי עד שר שלום.

ישעיהו ט':6

... אמרי לערי יהודה הנה
אלוהיכם.

ישעיהו מ':9

... הנה שה האלוהים הנושא
חטאת העולם.

בשורת יוחנן א':29

איך יהודי פגש והאמין באדון ישוע המשיח

מאת טום קנטור
מנהל, מייסד ויו"ר חברת מעבדת סקנטיבדיס
מעבדה קלינית סקנטיבדיס

כל הציטטות מופיעות בכתוב מלא.

כל הזכויות שמורות לטום קנטור (c) 2007.
נדפס והוצא לאור ע"י מעבדת סקנטיבדיס
בע"מ, סנטי, קליפורניה, ארה"ב.

איך יהודי פגש והאמין באדון ישוע המשיח

שמי טום קנטור ואני יו"ר ומייסד של מעבדת סקנטיבדיס - חברה שהתחילה במוסד קטן ובהשקעה של \$ 130 לפני כ-30 שנה, והיום היא חברה בהיקף בינלאומי המעסיקה כ-500 עובדים. אולי תחשוב שהעסקים והמדע הם אהבת חיי הגדולה. ואולם האהבה העזה בחיי היא לאדון ישוע המשיח. אם כן, איך זה קרה שאני, יהודי, ונכד לרב אורתודוקסי, עברתי שינוי קיצוני כל כך בחיי באמצעות ישוע המשיח? ברצוני לספר לך על כך.

נולדתי למשפחה יהודית טיפוסית בלוס-אנג'לס. למרות שסבי היה רב וחזן

אורתודוקסי, גדלתי כיהודי חילוני. כל חברי היו יהודים כי גרנו בשכונה יהודית. נישואי אבי ואמי לא היו טובים, והם התגרשו כשהייתי בן שנה. אבי התחתן והתגרש עוד חמש פעמים, ואמי שלוש פעמים. בנעורי ביקרתי באופן סדיר בבית-כנסת ובבית-ספר יהודי. באותן שנים תהיתי לעיתים אם אלוהים קיים או לא, אך רוב הזמן הוא לא העסיק את מחשבותי, והרי לא רציתי שאלוהים ינהל את חיי. ראיתי את היהדות כדבר תרבותי בעיקרו.

כל שנה חגגנו את חג הפסח במשפחה או אצל חברים ושוב קראנו כיצד המצרים ניסו להשמיד את היהודים וכיצד ה' שלח את משה לגאול את היהודים ממצרים. חג הפסח נראה לי

כחג יהודי טיפוסי מהסוג של "הגויים
 ניסו להרוג אותנו, ה' הציל אותנו, הבה
 נאכל." כל שנה הלכנו לבית הכנסת
 בראש השנה וביום כיפור. שם אמרו לנו
 שביום כיפור, כל חטאי השנה שעברה
 וכל השגיאות שעשינו יכופרו, ונתחיל
 מחדש עם דף נקי. אני זוכר ששאלתי את
 עצמי אם אמנם חטאי כה רעים אם
 אפשר למחוק אותם בקלות רבה כל כך
 כל שנה. כשישבתי באולם בית הכנסת,
 הבטתי סביב וחשבתי, מה הבעייה עם
 כל האנשים האלה, אם הם ממשיכים
 לחטוא כל שנה. איך הם יכולים להיות
 בטוחים שהם זוכרים כל חטא
 מחטאיהם בשנה שעברה? האם הם כנים
 מספיק כדי להודות על כל חטאיהם?
 והאם די בכנות שלהם? מעולם לא
 פקפקתי בכך שאני צריך לשוב לבית

הכנסת מידי שנה, כי ידעתי שאני ילד רע
 שתמיד מסתבך בצרות. כשהגיעה השעה
 לזכור את כל חטאי, ממש לא ידעתי במה
 להתחיל. נוסף לכך לא חשבתי ברצינות
 על שינוי רציני באורח חיי.

היה ברור שהייתי ילד רע. בגיל שבע
 נשלחתי לאקדמיה הצבאית העירונית
 בלוס אנג'לס. על אף תלבושת אחידה
 צבאית מגוהצת ומרשימה גרמתי
 לבעיות והפרעות רבות, כמו למשל ביום
 שהפעלתי את פעמון האזעקה, מה
 שגרם לסגירת בית הספר כולו. בגיל
 שמונה סולקתי מהאקדמיה הצבאית
 בחרפה. בגיל 15 כבר לא היה לי מקום
 לגור בו, כי באותה תקופה לא יכולתי
 להסתדר, לא עם אבי החורג ולא עם
 אמי החורגת. נשלחתי לפסיכולוג

מפורסם מאוניברסיטת לוס אנג'לס
 לברר מה לא בסדר אתי. הוא קבע שאני
 ילד טוב. ידעתי שהוא טעה והייתי בטוח
 שלו רציתי בכך, הייתי משנה את דעתי.
 הוא טען שסביבת העיר לוס אנג'לס
 גרמה להשחתת אופיי הטוב. לכן, אחרי
 התייעצות עם הורי, הוחלט לשלוח אותי
 לפנימייה בשווייץ.

ערב אחד עליתי לטיסת לילה מלוס
 אנג'לס לנמל התעופה קנדי בניו יורק.
 בבוקר הלכתי לספינה "המלכה מרי"
 למסור לסבל את מזוודתי המלאה
 בעיקר בתקליטי היקרים ביותר. החופש
 החדש הזה ריגש אותי מאד, ויצאתי
 העירה לסיור בוקר. אחרי הצהריים
 עליתי לספינה. כשהפלגנו לבסוף וכל
 הנוסעים רצו אל הסיפון כדי לנופף

לשלוש בממחטות לבנות, התמלאתי
 בחרדה מוזרה כשנוכחתי לדעת שאיש
 לא בא להיפרד ממני. נוסף לכך מעולם
 לא הייתי בחוץ לארץ. אך מיד לאחר מכן
 פגשתי באנייה ארבע סטודנטיות שנסעו
 לאותה פנימייה, כך שהעניינים החלו
 להשתפר וחרדת הבדידות שלי נעלמה.

לא עבר זמן רב לאחר שהגעתי
 לפנימייה וכבר הסתבכתי בבעיות
 חמורות כתוצאה משתייה והתקוטטות.
 לאחר שבעה שבועות גורשתי. לא רציתי
 לשוב הביתה בנסיבות אלה, לכן ביום
 לפני שעמדו לשלוח אותי ללוס אנג'לס
 ביימתי נפילה במדרגות אבן וטענתי
 שנפצעתי בכלייתי. נלקחתי לבית חולים
 במונטרו, שוייץ. כשהשאירו אותי לבדי
 כדי לספק דוגמת שתן, חתכתי את קצה

אצבעי ועירבבתי טיפת דם או שתיים
 עם השתן. הבעייה היחידה היתה שלאחר
 כמה ימים בא הרופא לחדרי והודיע לי
 שיתכן שאצטרך לעבור ניתוח. מיד
 הבראתי ושוב לא התגלה דם בשתן שלי.

במשך אותו שבוע שביליתי בבית
 החולים הצליח אבי למצוא בשבילי
 פנימייה אחרת בלוזאן, שוייץ, ושם
 הצלחתי להשאר ולסיים את לימודי תוך
 שנתיים. בתקופה הזאת של שהותי
 באירופה התנסיתי במעשי חטא רבים
 שהותירו בי תחושה של זוהמה פנימית.
 תחושה זאת של טומאה היתה כה חזקה
 שלילה אחד התקלחתי בחדרי במשך
 שעותיים. אבל כמובן שבצאתי
 מהמקלחת הרגשתי מזוהם בדיוק כמו
 שהייתי כשנכנסתי.

בגיל 17 התחלתי את לימודי
 באוניברסיטת מיאמי באוקספורד,
 אוהיו. בשלב זה הרגשתי שאיני יכול
 להמשיך לחיות עם תחושת הזוהמה
 שמילאה אותי וכירסמה בי, ואפילו
 חשבתי על התאבדות. אך עלה בדעתי
 שאם תהיה לי חברה אולי יוקל לי.

במרתף ספריית האוניברסיטה היו
 תאי האזנה למוסיקה שאליהם הזרימו
 מוסיקה טובה. בדלתות התאים האלה
 היו חלונות, ובעודי מביט בעדם
 בסקרנות ראיתי בחורה יפה באחד
 התאים הסמוכים (והיא אשתי מאז שנת
 1970). דפקתי על הדלת והסברתי שאני
 רוצה להאזין בדיוק לאותה מוסיקה
 שלה האזינה לה, ומאחר שלא היו תאים
 פנויים, שאלתי אם איכפת לה שנשתמש

שנינו באותו התא. הסתבר שהמוסיקה שלה האזינה היתה שבטית אפריקנית, ולי היה די קשה להסביר מדוע מוסיקה זאת מצאה חן בעיני. שמה של הבחורה היה שריל והיא היתה מאקרון, אוהיו. התחלנו לשוחח וכשאמרתי לה שאני יהודי, היא אמרה שהוא גוייה שאוהבת יהודים. כששאלתי בחשדנות מסויימת מדוע, היא הסבירה שכל ספר בכתבי הקודש נכתב על-ידי יהודי ושהמושיע שלה יהודי. במשך החודשים הבאים יחסינו התהדקו.

כששבתי הביתה, סיפרתי לאבי שפגשתי בחורה. הוא שאל את השאלה האופיינית בת שלוש המילים: "האם היא יהודייה?" כשאמרתי שאינה יהודייה אלא משיחית (נוצרית), מיד סידר לי נסיעה

של חמש שעות ללאס ווגאס איתו
 ובלוויית חבר יהודי שלו בשם ד"ר ניומן.
 במהלך הנסיעה הטיפו לי שניהם בתוקף
 ואמרו שכל הנאצים היו נוצרים ושיהודי
 אינו יכול להתחתן עם נוצריה. אך אני
 שתקתי וחשבתי בלבי "שריל אינה נראית
 כמו נאצית."

שריל היתה מבוגרת ממני בשלוש
 שנים, וכשחזרתי ללימודים היא סיימה
 את לימודיה. חששתי שאאבד אותה
 מחוץ לאוניברסיטה וידעתי שאבי ינסה
 להפריד בינינו, לכן, מתוך דחף פתאומי
 הצעתי שנתחתן מיד. שריל היתה בת 21
 ואני רק בן 19. במדינת אוהיו הגיל
 המינימלי לנישואין בלי הסכמת ההורים
 הוא 21, ולכן לא יכולנו להתחתן באוהיו.
 אך במרחק קצר מעבר לנהר אוהיו,

במדינת קנטאקי, לא היו מיגבלות גיל.
כשבכיסו \$ 100 בלבד, התחתנו.

לאחר החתונה, צלצלתי לאמי
וסיפרתי לה שהתחתנתי. כששאלה איך
נראים לי חיי הנישואין עניתי, "נהדר,
"הייתי צריך לעשות את זה מזמן!" ואז
היא הזכירה לי שאני רק בן 19.

בני המשפחה מצד אבי הביעו כעס
גדול. קיבלתי צלצול מדוד שהיה מנתח
במיאמי, פלורידה. הוא אמר לי שהוא
מדבר בשם כל המשפחה ושהוא ידבר
אתי בשקט ובלי כעס ויציע לי הצעה.
הוא הורה לי ללכת לחדר מסויים ושם
על השולחן אמצא סכום כסף גדול. היה
עלי לקחת את הכסף ולסדר גירושי-בזק
ולשכוח את עניין הנישואין לגוייה. זאת

היתה אפשרות א'. אפשרות ב' היתה
 "שלום ולא להתראות", כלומר ניתוק
 מהמשפחה. בחרתי באפשרות ב'.
 קיויתי שנישואין לנערת חלומותי ישכבו
 את תחושת הזוהמה הפנימית והאשמה
 שקיננו בי. אולם לאכזבתי הרבה, לא
 מצאתי הקלה.

באכזבה ויאוש החלטתי לנסות לברר
 אם אלוהים קיים ואם הוא יוכל לעזור
 לי. קניתי ספר של כתבי הקודש הכולל
 תנ"ך וברית חדשה ואמרתי לאשתי שעלי
 לעבוד מאוחר. כל יום אחרי העבודה,
 קראתי בכתבי הקודש שעתיים בנסיון
 נואש למצוא את אלוהים. לא ידעתי
 כיצד להתפלל, לכן פשוט אמרתי,
 "אלוהים (אם קיים אלוהים), עזור לי."
 מכיון שקראתי חלק מהתנ"ך בבית

הספר היהודי, החלטתי להתחיל
 מהברית החדשה. במהלך הקריאה לא
 הרגשתי שום דבר מיוחד, מלבד העובדה
 שישוע המשיח היה אדם טוב. ואולם
 פתאום הגעתי לפסוק בבשורת מתי
 ט"ו:19-20 שבו האדון ישוע המשיח אמר:

כי מן הלב יוצאות מחשבות רע,
 רציחות, ניאופים, זנונים, גניבות,
 עדויות שקר וגידופים. אלה הם
 המטמאים את האדם...

הצהרה זאת עוררה את תשומת לבי.
 הרגשתי כאילו שהוא מדבר ישר אלי, כי
 הוא תיאר באופן המדויק ביותר את
 המניע שבגללו התחלתי לקרוא את כתבי
 הקודש בחיפוש אחר אלוהים. הוא אמר
 את מה שאיש מעולם לא אמר לי -

את הסיבה האמיתית להרגשת הזיהום שבי. זה היה כל כך פשוט. האדון ישוע המשיח הסביר שהרגשתי מזוהם משום שהייתי מזוהם, ושהייתי מזוהם בגלל המחשבות הרעות שיצאו ישר מתוך לבי. דבריו נאמרו מתוך סמכות של מישהו שבאמת מכיר אותי. עם הסבר משמעותי שכזה התעוררה בי תקווה שבכתבי הקודש אמצא הקלה נוספת מזיהומי. אולם כשהמשכתי לקרוא נדהמתי ללמוד כיצד האדון ישוע המשיח הוצא להורג. לא הבנתי מדוע בגדו בו, לעגו לו וייסרו אותו עד מוות על הצלב.

כשהרהרתי במוות הזה, זכרתי משהו שדודי היהודי פיט אמר פעם. שנתיים קודם לכן השתתפנו שריל ואני בסעודת חג הפסח בביתו בסינסינטי. זה עתה

סיים דוד פיט לקרוא בהגדה את סיפור
 יציאת מצריים, ועמדנו להתחיל בארוחה.
 דודתי מרי, שהיתה האישיות החזקה
 בבית, היתה במטבח. דוד פיט אהב
 לפעמים לומר דברים שגרמו לה רוגז.
 כשדודה מרי הלכה להביא את מרק
 העוף, אמר דוד פיט: "הנוצרים מאמינים
 שהמשיח היה שה הפסח." מיד צעקה
 דודה מרי מן המטבח, "פיט, תשתוק!"
 אבל דברי הדוד פיט נשארו קבועים
 במוחי. תהיתי מה פירוש "המשיח היה
 שה הפסח."

החלטתי לשוב לתנ"ך, לספר שמות
 פרק י"ב, ולקרוא שוב על אודות הפסח.
 הופתעתי להיווכח שבכל השנים שביליתי
 בסעודות פסח לא תפשתי את משמעותו
 האמיתית של חג הפסח כפי שהוא

מתואר בפרק י"ב בספר שמות. עיקרו של הפסח היה שה הפסח. נאמר שם שה' אמר שבלילה מסויים אחד ימותו כל הבכורות בכל משפחה, עברית או מצרית. אך היתה דרך אחת להימלט מהמוות הזה. אם בבית מסויים שחטו שה ומשחו את דמו על משקוף ומזוזות הדלת (רמז אפשרי לצורת צלב), המוות לא יבוא אל הבית הזה. הסיבה לישועה הזאת נמצאת בדבר ה' שבו הוא אומר שאם יראה את הדם על הבית, הוא יפסח עליו ולא יכה את הבכורות. בשמות י"ב:13 אנו קוראים:

והיה הדם לכם לאות על הבתים
 אשר אתם שם וראיתי את הדם
 ופסחתי עליכם ולא יהיה בכם נגף
 למשחית בהכותי בארץ מצרים.

ראיתי באופן ברור שבלי שה ובלי
 דמו של שה על הדלת, לא היה חסד או
 הצלה מדין מוות. ואז קראתי בברית
 החדשה את מה שאמר יוחנן המטביל
 כשראה את האדון ישוע המשיח,
 בבשורת יוחנן א':29:

...וירא יוחנן את ישוע בא אליו
 ויאמר, הנה שה האלוהים הנושא
 חטאת העולם.

באותו הרגע נולדה בי תקווה שמות
 האדון ישוע המשיח יעזור לי. הבנתי
 שהזיהום הפנימי שלי פרושו שאני חוטא
 ושמגיע לי עונש מוות, אך אולי האדון
 ישוע המשיח יוכל להיות שה הפסח שלי
 שישא את החטאים שלי. שאלתי את
 עצמי אם ישוע המשיח יהיה לשה

הפסח שלי, האם איהפך למשיחי? זאת
 היתה בעייה בשבילי כי לימדו אותי
 שהגויים הם משיחיים (נוצרים) או
 מוסלמים, ושיהודי לא יכול להיות
 משיחי. בגלל מה שלמדתי בילדותי היה
 עלי להבין מה פרושו להיות משיחי
 אמיתי.

במקום עבודתי נהגתי לאכול ארוחת
 צהריים עם שלושה חברים לעבודה שהיו
 גויים. אלה היו גברים נשואים שניהלו
 פרשיות ניאופים שעליהן נהגו לשוחח
 בזמן הארוחות. רציתי לדעת אם גויים
 אלה היו משיחיים אמיתיים והחלטתי
 לגלות זאת באמצעות ניסוי. יום אחד,
 כשהחלו הגברים האלה לדבר על
 ניאופיהם, הכרזתי, "אתם זקוקים לישוע
 המשיח." למרות שעדיין לא האמנתי

באדון ישוע המשיח, אמרתי זאת כדי
לראות כיצד יגיבו. מיד הרחיקו אותי
מחברתם. תגובתם הוכיחה לי שלא כל
הגויים הם משיחיים אמיתיים.

מאוחר יותר כשעברנו לסן-דייגו
אמרתי לאשתי שאני חושב שאני נעשה
"דתי." כיהודי מעולם לא ביקרתי
בכנסייה, ולכן הרגשתי צורך לשוב לבית
הכנסת היהודי. בעיתון מצאתי מספר
טלפון של בית כנסת ריפורמי בסן-דייגו.
צלצלתי לרב וסיפרתי לו שקראתי את
מה שמשה כתב בספר שמות. כשהזכרתי
את משה, הרב הפסיק אותי ואמר לי
שאינו מאמין שהיה אדם בשם משה
ושהחומש נכתב ע"י מספר מחברים
שהשתמשו בשם משה. זה הפתיע אותי,
אמרתי לו שזאת טעות במספר,

והתנצלתי על ההפרעה.

אז החלטתי ללכת לבית הכנסת
האורתודוקסי ולדבר עם הרב שם.
לאחר הצצה בעיתון מצאתי את כתובת
בית הכנסת האורתודוקסי בסן-דייגו
והלכתי לשם בערב שבת. הקשבתי
בתשומת לב לדרשת הרב (למרות שרוב
האנשים בילו את זמנם בפטפוט). לאחר
מכן אמרתי לרב שאני מאמין שישוע היה
המשיח. הרב אמר לי באופן חד משמעי
שאם אי פעם אזכיר שוב את שם ישוע,
לא אורשה לבוא לבית הכנסת שלו. דבר
זה השאיר אותי במצב של מבוכה וכבר
לא ידעתי לאן לפנות.

יום אחד ראיתי בעיתון שקהילה
בפטיסטית עומדת להציג סרט על

ישראל והחלטתי ללכת לראות את
 הסרט. לאחר ההקרנה שאל אותי מישהו
 אם אני יהודי והציג אותי לפני רועה
 העדה שאמר שסבתו היתה יהודייה.
 קבענו פגישה. הסברתי לו שאני מאמין
 ישוע הוא המשיח. רועה העדה שאל
 אותי אם אי פעם קיבלתי את האדון
 ישוע המשיח כאדון וכמושיע שלי. עניתי
 שאינני מבין על מה הוא מדבר. כדי
 להסביר לי את הדבר הוא השתמש
 במשל: נניח שהוא מציע לי ספר ומושיט
 לי אותו. אני יכול לומר שאני מאמין
 שהוא מציע לי את הספר ואפילו להודות
 לו על נדיבותו. אך
 כל זמן שהספר נשאר בידו, לא קיבלתי
 אותו, למרות שהאמנתי שהוא מציע לי
 אותו. כדי לקבל את הספר עלי לפעול
 באמונה שהוא מציע לי את הספר,

להושיט את ידי ולקבל את הספר לתוך ידי. הוא הסביר שזה ההבדל בין אמונה לבין קבלה. כדי להבין את ההבדל הזה, הוא הראה לי בכתבי הקודש את הפסוק הבא, בבשורת יוחנן א':12:

והמקבלים אותו נתן עוז למו להיות בנים לאלוהים, המאמינים בשמו.

שאלתי אותו איך אוכל לקבל את האדון ישוע המשיח. הוא ענה שכל מה שעלי לעשות הוא להתפלל מלבי תפילה פשוטה, "אדון ישוע, אני חוטא. אנא סלח לי על חטאי. היכנס ללבי והיה אדוני ומושיעי." חזרתי אחריו בתפילה זאת ומיד נעלמה אותה תחושה איומה של טומאה שהעיקה עלי במשך שנים,

ושוב לא חזרה. מאז העניקו לי כתבי
 הקודש בטחון שמבוסס על דבר ה'.
 ידעתי שאני כעת בן אלוהים ושיש לי
 סליחה מלאה ע"י האמונה בקורבן
 המספיק של האדון ישוע המשיח למעני,
 ושה' הוא כעת ידידי. כל פחד מוות שהיה
 בי קודם נעלם כשהבנתי באמונה מה
 שכתבי הקודש אומרים. כשבן אלוהים
 מת, הוא כמי שנרדם ומתעורר מיד ליד
 זה שאהב אותו ומת למענו. מיד הבנתי
 והאמנתי שהאדון ישוע המשיח הוא מי
 שטען להיות - אלוהים, אותו אלוהים
 בעל שלוש הוויית ושמו בעברית הוא
 בגוף רבים. התמלאתי בנחמה ובטחון רב
 כשהאמנתי בכתבי הקודש שגילו לי את
 האדון ישוע המשיח כבורא העולם וגם
 כשופט האנושות. חיי שהיו עד אז חיים
 ללא תקווה הפכו ביום ההוא לחיים של

ציפייה נפלאה, וכך נשארו. מקריאת
 כתבי הקודש למדתי מה משמעות
 סליחת החטאים שהעניק לי אלוהים
 כשקיבלתי את האדון ישוע המשיח
 כמושיעי. בישעיהו ל"ח:17 קראתי:

כי השלכת אחרי גוֹךְ כל חטאי.

זהו מקום שאין אליו גישה. ירמיהו
 ל"א:34 אומר:

כי אסלח לעוונם ולחטאם לא
 אזכור עוד.

במקום הזה אין כל זכרון. ובתהילים
 קי"ג:12:

כרחוק מזרח ממערב הרחיק
ממנו את פשעינו.

מקום כזה לא קיים. מיכה ז':19:

ותשליך במצולות ים כל
חטאותם.

ממקום כזה אין שיבה.

יש בלבי דאגה רצינית כלפי עמי, העם
היהודי, משום שהשמיים והגיהנום הם
מקומות של ממש. רק שתי אפשרויות
ניצבות לפני כל בן-אדם בעולם. האחת
היא שימות במצב של חטא ללא תקנה,
וזוהי הדרך הבטוחה לגיהנום או דין
עונש נצחי. האפשרות האחרת היא
שיקבל את מתנת החינם של ישועת

אלוהים, באמצעות קרבנו של ישוע
המשיח על הצלב כתשלום מלא על כל
חטאיו. אז הוא יתקבל בברכה לשמיים,
עם סליחה מוחלטת ואימוץ מוחלט
בזרועות פתוחות כבן אלוהים.

אולי תאמר, "אבל יהודים לא
מאמינים בישוע." יתכן שתשאל את
עצמך, "מה מטרת הספרון הזה?" או
אולי אתה תוהה, "מדוע הוא מנסה
להביא אותי לאלוהים באופן הזה?" כדי
לענות על כך, הרשה לי לספר את סיפורו
של אביו של חבר שלי בישראל.

יש לי חברים יקרים בירושלים בשם
אבי ותמי. אביה של תמי, שמעון ווסרמן,
נולד למשפחה יהודית בברלין, גרמניה,
בשנת 1910. אביו של שמעון היה שוחט

כמו שהיה סבי בפטרסבורג, וירג'יניה.
 לשמעון היה אח ושתי אחיות. המשפחה
 חיה בברלין חיים נעימים ומאושרים.
 באותה תקופה היתה ברלין מרכז גדול
 של אמנות, מוסיקה, בידור, ספרות,
 עסקים ומדע. זו היתה עיר יפהפיה עם
 בניינים בעלי הדר-מלכות, גנים ציבוריים,
 נהרות, אגמים ושדרות שלאורכן נטועים
 עצים נאים. חיי משפחת ווסרמן היו
 טובים מאד כי אביו של שמעון החזיק
 במישרה מכובדת בקהילה היהודית
 המשגשגת בברלין.

שמעון היה גבוה, בעל שיער בלונדיני
 ועיניים כחולות, ולא נראה יהודי. בנעוריו
 היו לו גם חברים גרמנים, לא רק יהודים.

ואז בשנת 1930 כששמעון היה בן 20,

הכריזה אחותו שהיתה נשואה ליהודי
 ציוני שהיא ובעלה נוסעים לפלסטינה,
 מה שהדהים את המשפחה. באותה עת
 היה המעבר מעיר תרבותית כמו ברלין
 למקום פרימיטיבי ומסוכן כמו פלסטינה
 דבר לא רגיל, שרק קיצוניים מוזרים עשו.
 בינתיים התחיל שמעון לעקוב בעניין
 אחר עלייתו של פוליטיקאי בשם אדולף
 היטלר. הוא קרא את ספרו של היטלר,
 "מיין קאמפף" והבין את לכוונותיו
 האנטי-שמיות. שמעון היה משוכנע
 שאדולף היטלר מסוכן מאד ליהודים.
 אחרי מחשבה רבה החליט שמעון שגם
 הוא יעזוב את גרמניה ויצטרף לאחותו
 ובעלה בפלסטינה.

וכך בשנת 1932 ביקש שמעון
 מהממשלה הבריטית רשות להגר

לפלסטינה. נאמר לו שיש מספיק יהודים
 בפלסטינה ושכבר לא נותנים ליהודים
 רשיונות הגירה לשם. עם זאת פיתחו אז
 בפלסטינה טכנולוגיה חדשה של מעליות
 והיה מחסור בטכנאי מעליות. לכן ליהודי
 שהוא טכנאי מעליות היה סיכוי לקבל
 רשות הגירה לפלסטינה. לכן בשנת 1932
 נרשם שמעון ווסרמן לקורס בן שנה
 לטכנאי מעליות במכון הטכני בברלין.
 כשסיים ב-1933, ועם תעודת טכנאי
 מעליות בידו, קיבל שמעון ווסרמן
 מהממשלה הבריטית רשיון הגירה
 לפלסטינה. (1933 היתה גם השנה שבה
 היטלר היה לקנצלר ותפש את הכוח
 בגרמניה).

בפלסטינה חי שמעון חיים טובים, כי
 היהודים היו עסוקים במימוש חזון

הקמת המולדת. בינתיים גם אמה היפה
 של תמי הגיעה מלטביה בכוונה להגר
 לפלסטינה. אולם בגבול לקחו ממנה
 הבריטים סכום כסף גדול ואמרו לה
 שתעזוב את הארץ תוך שלושה חדשים
 או שתאבד את הכסף ואז יחפשו אותה
 ויעצרו אותה כמהגרת לא-חוקית. ברצון
 נואש להשאר מצאה אמה של תמי יהודי
 תימני זקן שהסכים להתחתן בנישואים
 פיקטיביים כדי שתוכל להשאר בארץ.
 יום אחד על חוף תל-אביב נפגשו שמעון
 ואמה של תמי והתאהבו. הזוג ביקש
 מהתימני הזקן גירושין אך הוא סירב
 בטענה שהתאהב בתמי. לבסוף הסכים
 להתגרש והוריה של תמי התחתנו.
 למרות גילם הצעיר בנה הזוג המאושר
 את חייו במולדת היהודית. אך ככל
 היהודים היו ערים לעלייה המדאיגה

של האנטישמיות שגברה ככל שהתחזקה
נחישותו של היטלר להשמיד את כל
היהודים, תהליך שכבר לא ניתן היה
לעצור בו.

בנובמבר 1938 אירע "ליל הבדולח"
הנורא שבו נופצו בכל רחבי גרמניה
חלונות הראווה של חנויות היהודים,
ונהרסו בתים ודירות של יהודים. בתי
כנסת נהרסו והוצתו באש, יהודים רבים
נאסרו, יש שהוכו ונהרגו. בשנת 1939
כבר ידע כל העולם שיהודים בגרמניה
נלקחים מבתיהם באמצע הלילה ללא
שוב. עדויות מסמרות-שיער נשמעו על
השמדות המוניות של יהודים במחנות
נוראים. באותה שנה (1939) קיבל שמעון
ווסרמן מכתב מברלין. כשפתח את
המכתב הופתע לראות שהוא נשלח

מאחד מחבריו הגרמנים לשעבר. וזה
תוכן המכתב:

"שמעון היקר,

הגעתי למעמד חשוב מאד בגסטאפו
וב-ס.ס. ואני מביט כעת ברשימה של
יהודים שעומדים להירצח. אמך, אביך,
אחותך ואחיד נמצאים ברשימה. שמעון,
מכיון שאתה חברי היקר, אני עומד
להסתכן בעדך ובעד משפחתך. הדף
השני במכתב זה הוא רשיון-מעבר של
שבועיים. עם הרשיון הזה תוכל להכנס
לגרמניה, לברלין ולביתך, ולעזוב את
גרמניה ביחד עם אביך, אמך, אחותך
ואחיד, כדי להציל את חייהם."

שמעון הראה את המכתב לאשתו
ולחבריו שאמרו לו שזה טירוף לחשוב על

שיבה לגרמניה. הם טענו שזו מלכודת
 וכשיגיע לגרמניה יילקח ממנו הרשיון,
 ואז מה יקרה? הוא יהיה סתם עוד יהודי
 בדרך למחנות המוות. הם אמרו לו שלא
 יבטח באיש שמכר את נשמתו לגסטאפו
 ולפלוגת ה.ס.ס. של היטלר כי הם אלה
 שמשמידים יהודים. הם התחננו לפניו
 שלא ייכנס ל"לוע האריה." שמעון
 התלבט, אך האסון הנורא שציפה
 למשפחתו העיק על לבו. הוא החליט
 שיהיה המחיר אשר יהיה, אין לו ברירה.
 הרי לא יוכל לחיות עם עצמו אם לא יצא
 מיד להציל את בני משפחתו. אם ימות
 בנסיון להציל את משפחתו, יהיה סופו
 סופם. דבר אחד ידע שמעון, שהוא
 מוכרח לנסות ולהצילם.

שמעון נסע איפוא מפלסטינה

לגרמניה. כשהגיע נדהם לראות שנהגו
 שם ביהודים כמו בחיות בזויות. רשיון
 המעבר הגן עליו והוא הורשה לחזור
 לביתו. הוא הראה למשפחתו את המכתב
 והסביר את הסיבה לבואו. ומה אתה
 חושב היתה תגובת משפחתו? הם אמרו:

"שמעון, אנחנו גרמנים! פלסטינה?
 שמעון, אתה משוגע? מסוכן בפלסטינה -
 יש שם ערבים, כדורים, וגם לכלוך -
 ראה כמה יפה כאן בברלין! אתה רוצה
 שנעזוב את היופי הזה בשביל חול, אבק
 ולכלוך בפלסטינה? שמעון, ראה את
 ביתנו וחפצינו הנאים! אתה רוצה שנעזוב
 את כל זה? המכתב הוא מלכודת, לגרום
 לנו שנעזוב הכל ל"חבר" כביכול שלך
 שהוא בעצם פשוט גנב. לעזוב את כל
 רכושנו הוא לשלם מחיר נורא. אל תדבר

שטויות כאלה, שמעון - אנחנו גרמנים."

שמעון הראה להם שוב את המכתב והם חזרו על כך שזוהי תחבולה שנועדה לגרום להחרמת ביתם היפה ורכושם. שמעון סיפר להם על הדיווחים על מחנות ריכוז והשמדות המונים, והם השיבו "אלה רק שמועות, שמעון - ראית את המחנות האלה בעצמך? ראית את ההשמדות ההמוניות האלה? מדובר בגרמניה, התרבות הנעלה בעולם - אל תדבר שטויות כאלה." שמעון התחנן לפניהם שיחשבו על אדולף היטלר והם ענו, "היטלר? הוא משוגע - עוד ירצחו אותו. הוא יסולק, או יצביעו נגדו - זאת בעייה זמנית." שמעון הפציר בבני משפחתו במשך שבועיים ולבסוף נאלץ לעזוב את גרמניה בידיים ריקות. כל

משפחתו הושמדה לאחר מכן.

התדע, ידידי, מדוע אני מספר לך את כל אלה? זה משום שאני בשבילך כמו שמעון ווסרמן, במובן זה שאני מתחנן לפניך להבין את ממשות סכנת הגיהנום. בלי לבטוח בקרבן שהקריב האלוהים (האדון ישוע המשיח), אתה עדיין נמצא בחטאידך, לפי עדות כתבי הקודש, ואתה בדרך ישר לגיהנום, אל האבדון. כמו ששמעון ווסרמן הפציר במשפחתו להיושע, אני מפציר בך להימלט מאובדן בטוח ולהיושע באדון ישוע המשיח. כדי להיושע, כל מה שעליך לעשות הוא לבוא אל ישוע המשיח. הוא אוהב אותך ומושיט לך יד כדי להושיע אותך כעת. ה' לא רוצה שתאבד, ככתוב באיגרת ב' לפטרוס ג':9:

ולא יאחר ה' את אשר הבטיח
 כאשר יש חושבים זאת לאיחור, כי
 מאריך אפו בעבורנו ולא יחפוץ
 באבוד האובדים כי אם בפנות כולם
 לתשובה.

יש לך כל כך הרבה להרוויח אם
 תקבל את האדון ישוע המשיח, וכל כך
 הרבה להפסיד אם תדחה אותו. מדובר
 בחיי הנצח שלך. ברגע זה, ידידי, האדון
 ישוע המשיח קורא לך אליו. אנא היענה
 לקריאתו. ככתוב בבשורת מתי י"א:28:

פנו אלי כל העמלים והטעונים
 ואני אניח לכם.

הוא קורא לך להיושע מחטאיד. הוא

בוראך והוא יודע שאם לא תנוס אליו
 כעת להינצל מהדין המגיע לך, אין תקוה
 שתימלט מגיהנום. בשורת יוחנן א':3:

הכל נהיה על-ידו ומבלעדיו לא
 נהיה כל אשר נהיה.

איגרת א' לטימותיוס ב':6-4:

אשר חפצו כי יושעו כל בני
 האדם ויקבלו דעת האמת. כי אחד
 האלוהים ואחד המתווך בין
 אלוהים ובין בני אדם, הוא בן-אדם
 המשיח ישוע. אשר נתן את נפשו
 כופר בעד הכל.

מעשי השליחים ד':12:

ואין הישועה באחר, כי לא ניתן
תחת השמים שם אחר לבני אדם
אשר בו ניושע.

ובשורת יוחנן י"ד:6:

ויאמר אליו ישוע, אנוכי הדרך
והאמת והחיים. לא יבוא איש אל
האב בלתי על-ידי.

ידידי, חשוב על כך, ה' קורא לך כעת.
חשוב על קריאתו כעל צלצול טלפון
מאלוהים. ה' על הקו, התענה לצלצול?
כל מה שה' דורש ממך כעת הוא להשליך
את כלי הנשק והגאוה שבהם נלחמת
נגדו, ולהיכנע לאהבה שהוא גילה על
הצלב שעליו מת בעד חטאך. ככתוב

באיגרת יעקב ד'6:

אלוהים ללצים יליץ ולענווים
יתן חן.

ובאיגרת אל העברים ג'15:

כאשר נאמר היום אם בקולו
תשמעו אל תקשו לבבכם כמריבה.

ובאיגרת אל הרומיים ה'8:

אבל בזאת הודיע האלוהים את
אהבתו אלינו כי המשיח מת בעדנו
בהיותנו עוד חטאים.

ובאיגרת א' אל הקורינתיים ט"ו3:

כי המשיח מת בעד חטאותינו
כפי הכתובים.

הנמך את עצמך, פתח את לבך, הסכם
עם ה' שאתה חוטא. בקש מה' לסלוח לך
ואמור לו שאתה רוצה לקבל את האדון
ישוע המשיח כאדונך ומושיעך. הוא
הבטיח להושיע את כל מי שיקרא אליו
בבקשה להיוושע. כל שעליך לעשות הוא
רק להאמין בכך ולפעול בהתאם
להבטחתו להושיע אותך אם תקרא אליו
בשם האדון ישוע המשיח לישועה
מחטאיד. באיגרת לרומיים ג':23 אנו
קוראים:

כי כולם חטאו וחסרי כבוד
אלוהים המה.

ובאותה בשורה, בפרק י':13:

כי כל אשר יקרא בשם ה' ימלט.

ובפרק ו':23:

כי שכר החטא הוא המוות
ומתנת חסד אלוהים היא חיי
העולם במשיח ישוע אדונינו.

ובפרק י':13:

כי כל אשר יקרא בשם ה' יימלט.

ובבשורת יוחנן ו':37:

והבא אלי לא אהדפנו החוצה.

ובאותה בשורה, פרק ג':16-17:

כי ככה אהב האלוהים את
 העולם עד אשר נתן את בנו את
 יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו
 כי אם יחיה חיי עולמים. כי
 האלוהים לא שלח את בנו אל
 העולם לדין את העולם כי אם למען
 יוושע בו העולם.

האם אתה מוכן עתה להיכנע
 ולהתפלל לאלוהים, לבקש ממנו לסלוח
 לך על בסיס מותו של האדון ישוע
 המשיח בעד חטאידך? התעשה זאת היום?
 התעשה זאת כעת?

באיגרת ב' אל הקורינתיים ו':2 כתוב:

כי הוא אומר בעת רצון עניתיך
 וביום ישועה עזרתיך, הנה עתה עת
 רצון, הנה עתה יום ישועה.

לבקשת תפילה או אינפורמציה נוספת על
חיים חדשים כבן אלוהים על-ידי האדון ישוע
המשיח, נא להתקשר למחבר טום קנטור
בכתובת אינטרנט:

tom.cantor@scantibodies.com

טלפון (619) 258-9300

או 1-800-279-9181